

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 316/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. S., N., zastúpeného advokátom JUDr. G. P., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. NM-3C/124/2003 z 30. októbra 2006 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co/226/2007-178 z 30. augusta 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2007 doručená sťažnosť Ing. Š. S., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. G. P., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. NM-3C/124/2003 z 30. októbra 2006 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/226/2007-178 z 30. augusta 2007 v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Dňa 4. 12. 2006 som ako vedľajší účastník proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. NM-3C/124/2003 podal odvolanie (príloha č. 1). Krajský súd ma požiadal o zaplatenie súdneho poplatku 500 000,- Sk. Následne som bol nazrieť do súdneho spisu a zistil som určité nezrovnalosti. Žalobcovia 1 a 2 podali žalobu v roku 2001 bez zaplatenia súdneho poplatku. Spisu je pridelené číslo NM-3 C/124/2003, čo nekorešponduje vlastne s dátumom podania. Následne som požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku, o ktorom mal rozhodovať Krajský súd Trenčín, ale rozhodol Okresný súd Trenčín, ktorý uznesením rozhodol o znížení súdneho poplatku.

Krajský súd Trenčín som požiadal dňa 27. 4. 2007 o celkové oslobodenie od súdneho poplatku a návrhu bolo vyhovené dňa 30. mája 2007. Je pre mňa nepochopiteľné, že najprv Krajský súd Trenčín žiadal výzvou o zaplatenie súdneho poplatku 500.000.- Sk a nakoniec uznesením dňa 30. augusta 2007 rozhodol, že odvolanie vedľajšieho účastníka sa odmieta.

Celý postup ako aj zhodnotenie a odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Trenčín (príloha č.2) považujem za nesprávne. Súd nezohľadnil, že v tej istej veci bolo už raz rozhodnuté na 1. stupňovom Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom č. k. 4 C-1182/99 (príloha č. 3), čo som žiadal dať i do zápisu.

Taktiež 1. stupňový Okresný súd Trenčín v konaní číslo NM-3C/124/2003 vylúčil z pojednávania p. K., ktorý sa i preukázal originálom Spoločenskej zmluvy (príloha č. 4) potvrdenou podpismi spoločníkov na matrike.

Taktiež proti vstupu vedľajšieho účastníka Ing. Š. S. navrhovateľa Ing. J. K. a jeho manželka na jednej strane a zároveň Ing. K. v postavení konateľa na strane odporcu podali odvolanie na Krajský súd Trenčín konanie číslo 17 Co 71/2006 (príloha č. 5). Krajský súd v zastúpení predsedkyňou senátu JUDr. E. Z. odvolanie zamietol a správne uviedol, že Ing. S. je spoločníkom spoločnosti J. s.r.o. a má právny záujem na priebehu a výsledku.

Následne po konaní na Okresnom súde Trenčín a po vynesení rozsudku som podal odvolanie uvedené v prílohe č. 1. Je v právnej praxi neobvyklé, že odvolanie proti rozsudku

Okresného súdu Trenčín už neriešil senát JUDr. E. Z., i keď veci sa spravidla pridelujú podľa toho, kto už danú problematiku riešil. S podivom spis bol pridelený senátu JUDr. L., a spisu bolo pridelené aj nové číslo 4 Co/226/2007. Krajský súd Trenčín v odôvodnení nezohľadnil status dražiteľov a ich vôľu pri dražbe PJ 0308 OPMP Nové Mesto nad Váhom tým, že neuznal reálny priebeh a výsledok dražby. Dražby sme sa zúčastnili Ing. J. K., Ing. Š. S., p. K., pani S. a pani K. stým, že sa prevádzka draží na firmu J. s. r. o. za účelom spoločného podnikania, k čomu boli doložené aj právne relevantné doklady (príloha č. 6, 7, 8, 9 a 10).

Navyše dražobné zábezpeky sme Ing. S. v objeme 3.210.000.- Sk (slovom tri milióny dvesto desať korún československých), p. K. v objeme 3.210.000.- Sk (slovom tri milióny dvesto desať korún československých), a p. S. 3.210.000.- Sk (slovom tri milióny dvesto desať korún československých), poskytli Ing. K. na zaplatenie vydraženej PJ 0308 OPMP N. (príloha č. 11).

Ďalej sa Krajský súd Trenčín nevysporiadal ani s tvrdením prvostupňového Okresného súdu Trenčín, že dodatočný zápis spoločnosti žalovaného za vlastníka nehnuteľností je neplatným právnym úkonom . Na základe čoho potom štátny orgán vykonal zápis v katastri nehnuteľností?

Zrejme zámerne sú v danej veci 1. a 2. stupňovým súdom riešené len procedurálne veci bez reálneho posúdenia právne relevantných skutočností. Z kontextu celej veci pri rozhodovaní súdov vyplýva nepochopiteľná snaha o neodôvodnené obchádzanie jasných právne relevantných skutočností a vecných dôkazov, ale takmer ide len o ciele zaobranie sa menej podstatnými alebo okrajovými procedurálnymi záležitosťami.

Na základe uvedeného sa oprávnene domnievam, že pri rozhodovaní súdov ide buď o zjednodušený prístup k objektívnemu doriešeniu danej veci alebo zámerné jednostranné nadržanie mojej proti strane v súdnom spore v zastúpení konateľom Ing. J. K., manželka ktorého je prísediacom v senátoch na Okresnom súde Trenčín. “

Sťažovateľ je toho názoru, že namietaný rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že „*Okresný súd Nové Mesto nad Váhom č. k. NM NM-3C/124/2003 a Krajský súd Trenčín v č. k. 4 Co/379/2006 ako odvolací súd v tejto veci nerešpektoval objektívne zistené skutočnosti:*

- *že o tejto veci sa už raz rozhodovalo č. k. 4 C-1182/99 (príloha č. 3)*
- *vôľu účastníka pri uzatváraní zmlúv*
- *veci neboli prejednané v primeranej lehote*
- *domnievam sa, že podľa vyššie uvedených skutočností sa cielene manipulovalo aj následne s pridelovaním spisu a to zrejme i predtým viackrát a rozhodol vo veci v rozpore so skutkovými zisteniami“.*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. NM-3C/124/2003 a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 4 Co/379/2006.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Sťažovateľ v petite sťažnosti napadol uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co/379/2006. Takéto uznesenie nebolo ako príloha k sťažnosti priložené. K sťažnosti bolo ako príloha č. 2 priložené uznesenie krajského súdu č. k. 4 Co/226/2007-178 z 30. augusta 2007. Ústavný súd sa domnieva, že zo spisu vyplýva, že správna spisová značka tohto uznesenia krajského súdu mala byť 4 Co/226/2007. Vyplýva to z toho, že práve týmto uznesením krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľa ako vedľajšieho účastníka konania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. NM-3C 124/2003.

V odôvodnení uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co/226/2007-178 z 30. augusta 2007 sa uvádza:

„(...) Vedľajší účastník môže podať odvolanie, opierajúc sa o § 93 ods. 3 a § 201 Občianskeho súdneho poriadku, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (napr. v prípadoch poistenia). Znamená to, že vedľajší účastník je oprávnený podať odvolanie bez zreteľa na stanovisko účastníka, popri ktorom v spore vystupuje, ba aj proti jeho vôli, za predpokladu, že preukáže, že z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom.

V danom prípade predmetom konania je určovacia žaloba, ktorou sa žalobcovia 1/, 2/, proti žalovanému domáhajú určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností na základe dražby, vykonanej podľa zákona č. 427/1990 Zb. Žalovaným v konaní je obchodná spoločnosť J. spol. s r. o. so sídlom v N. a vedľajší účastník na strane žalovaného Ing. Š. S. je spoločníkom a štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti žalovaného. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nejde teda o prípad, kedy z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi žalovaným a vedľajším účastníkom. Vedľajší účastník Ing. Š. S. preto nebol oprávnený podať odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa.“

Z vyžiadaného spisu vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. septembra 2007.

Ústavný súd je toho názoru, že uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/226/2007-178 z 30. augusta 2007 nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa, a to práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Nie je zrejmé, aby krajský súd napadnutým uznesením porušil uvedené základné práva sťažovateľa. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemá zjavne neodôvodnený ani arbitrárny charakter.

Krajský súd sa vysporiadal aj s otázkou vedľajšieho účastníka v konaní, keď uviedol, odvolávajúc sa na § 93 ods. 3 a § 201 Občianskeho súdneho poriadku, že tento môže podať odvolanie na základe vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom.

Znamená to, že vedľajší účastník je oprávnený podať odvolanie bez zreteľa na stanovisko účastníka, popri ktorom v spore vystupuje, ba aj proti jeho vôli, za predpokladu, že preukáže, že z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom.

V danom prípade išlo o určovací žalobou, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností na základe dražby.

Žalovaným v konaní je obchodná spoločnosť J., spol. s r. o., ktorej je sťažovateľ spoločníkom a štatutárnym orgánom. Z toho vyplýva, že nebol vo veci legitimovaný ako vedľajší účastník, ale ako štatutár a spoločník účastníka – žalovaného.

Z uvedeného vyplýva ústavne konformný záver, že keďže sťažovateľ nebol vedľajším účastníkom, nemohol ani podať opravný prostriedok.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané zbytočné prietahy v súdnom konaní, v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu ich možno namietat' do právoplatného skončenia

konania (III. ÚS 350/07) vzhľadom na to, že právoplatným rozhodnutím sa odstraňuje stav právnej neistoty sťažovateľa. Súdne konanie bolo právoplatne skončené 19. septembra 2007. Sťažnosť bola podaná 19. októbra 2007. Sťažovateľ namietal prietahy až po právoplatnom skončení konania, keď už bol odstránený stav právnej neistoty právoplatným rozhodnutím. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že sa podľa jeho názoru cielene manipulovalo so spisom, ústavný súd takúto skutočnosť nezistil.

Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu sp. zn. NM-3C/124/2003 z 30. októbra 2006, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd ako súd odvolací. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008